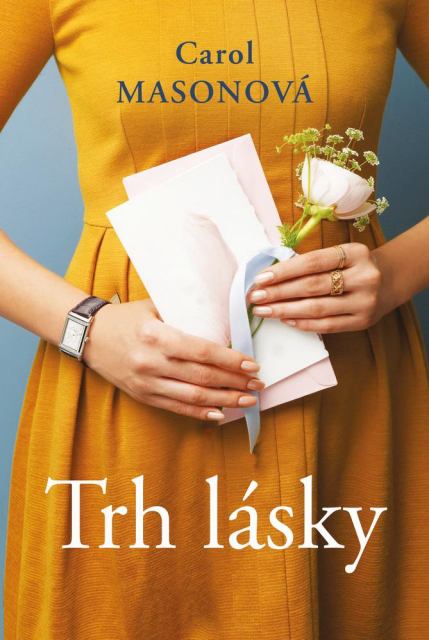

A woman wearing a mustard yellow dress is shown from the waist up. She is holding a bouquet of pink tulips tied with a light blue ribbon, along with a white card and a pink envelope. She is also wearing a rectangular silver watch on her left wrist and several rings on her right hand. The background is a solid light blue.

Carol
MASONOVÁ

Trh lásky

Trh lásky

Trh lásky

Carol Masonová

Original title: Carol Mason: THE LAST TIME WE MET
THE LAST TIME WE MET © Carol Mason, 2018

Cover design by Debbie Clement

Translation © Barbora Al Zafari, 2019

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2019

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Oľília Škvarnová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-872-2

*Venujem svojej mame Mary Masonovej.
Nekonečná vďaka!*

PROLÓG

September 2014

Niekoľko mi raz povedal, že nič také ako náhoda neexistuje, len synchronizácia. Znamená to, že ľudia rovnakého ladenia neraz kráčajú po podobných chodníkoch, ktoré sa potom nečakane spoja. Tak sa vám stane, že narazíte na mamu kamarátky svojej dcéry v piatek o šiestej večer v obchode s vínom alebo stretnete svojho starého profesora dejín umenia na prehliadke Louvru. No zdá sa, že niektoré náhodné stretnutia nevyplývajú z takejto predstavy. Je to vtedy, keď stretnete niekoho zo svojej minulosti na mieste, ktoré je pre vás oboch nepravdepodobné, a nevíete si to vysvetliť. A nevíete si s tým ani poradiť, pretože život – tak ako láska – je vecou náhody.

V mojom prípade to bolo vystúpenie z autobusu na inej zastávke.

Nedávala som príliš pozor na to, kde práve sme, keď sme sa v to sobotné popoludnie v londýnskej doprave v podstate deväťdesiat percent času vliekli slimačím tempom. Oveľa viac ako čokoľvek za oknom ma fascinoval odraz môjho ľavého ušného lalôčika v obločnom skle a malý diamant, ktorý sa zaligotal zakaždým, keď som pohla hlavou. Náhodou som pozrela na Mika sediaceho proti mne. Na perách mal láskyplný, hoci trochu neistý úsmev.

„Je to príliš honosné,“ povedala som mu deň predtým v klenotníctve, keď som nechotne vracala diamantové náušnice predavačovi.

„Nie, nie je. Chcem, aby si ich mala.“ Mike po mne hodil pohľadom, ktorý mi prezradil, že sa mu celkom páči rola veľkorysého muža, ktorý platí účet za veľmi drahý dar k výročiu svadby. Aspoň vtedy.

„Skús si ich ešte raz,“ navrhol.

„To nemôžeme! Je to priveľký luxus.“

„Berieme ich.“ Vytiahol kreditku.

Mike nevedel, že som už dlhší čas túžila po diamantových náušniciach. Podarilo sa mi však vmiešať do našich rozhovorov správne množstvo narážok na túto tému, aby ako myši cupitali v jeho vedomí a presvedčili ho, že ich kúpa bola jeho nápad, romantické gesto, a nie spôsob, akým som si zaobstarala darček pre seba.

„Veď s tými peniazmi by sme mohli dokončiť kúpeľňu. Alebo si ich odložiť na nové auto. Alebo na vzdelávací fond pre Aimee...“ povedala som, ale v duchu som sa modlila: *Prosím, Bože, nedovoľ mi odhovoriť ho od toho.*

„Máš pravdu,“ súhlasil. „Vráťme ich.“ A predstieral, že si vkladá kreditnú kartu späť do vrečka a nevšíma si, ako mi posmutnela tvár. Potom sa usmial. „Dvetisíc libier, Celine. Čo je to oproti viac než desiatim rokom manželstva? Myslíš si, že si ťa necením na toľko?“

Pošúchala som si bradu. „Hm... Tak by som si možno mala vyskúšať ešte väčšie.“

Mike plesol kreditkou o pult. „Dohodnuté.“ Vytancovala som z obchodu ako Ginger Rogersová. Spala som v nich. A ráno, celý čas s úsmevom na tvári, som si v nich umyla aj zuby. Zrkadlá, okná, chrbtý lyžičiek, to všetko sa stalo pre mňa neodolateľné.

„Poď už,“ zavelil odrazu. „Tu vystupujeme.“ Ťahal ma zo sedadla a celkom tak pokazil môj náhly popud zaľúbiť sa do vlastných ušných lalôčikov.

„Myslela som si, že vystupujeme až na Knightsbridge.“ Išli sme do obchodného domu Harrods, nemohla som sa predsa vrátiť

domov na severovýchod Anglicka bez toho, aby som nedoniesla niečo svojej sestre v zlato-zelenej darčekovej taške. Aj keby to bola len škatuľka čaju – čo je asi tak všetko, čo sme si v tej chvíli mohli dovoliť.

„Zostaň v autobuse, ak chceš, ale ja vyvrátim žalúdok, ak hneď nevystúpime,“ povedal a vliekol ma za sebou cez dav ľudí.

Mike a jeho povestná nevoľnosť z cestovania. Niektorí ľudia trpia na hemoroidy, iným šklbe okom alebo majú alergiu na glutén. U Mika to bol prehnaný dávivý reflex vždy, keď sedel v niečom, čo naberalo rýchlosť a vyberalo zákruty. Vyskočil tesne predtým, než sa zavreli dvere, potiahol ma za sebou a ja som sa na chvíľu cítila, ako keby som lietala. No nie celkom.

Boli sme tam na juhu len preto, lebo Mike, producent nočnej talkshow v rádiu Newcastle's Blaze FM, dostal z práce lístky na Van Morrisona. Úplatky od inzerentov v rádiu mali väčšinou podobu lístkov na futbalový zápas, z čoho sa mi vždy skrivila horná pera, pretože, ako sa zdalo, bola som asi jediná osoba v severnom Anglicku, ktorú futbal vôbec nezaujímal. Takže toto bolo celkom vzrušujúce. A okrem toho Aimee bola u mojej sestry a nám sa s Mikom málokedy podarí dostať sa niekam samým dvom.

Autobus vypustil do vzduchu naftový obláčik a Mike si zhlbok odgrgol. Pohladkala som ho po temene. Šedivel prirýchlo na človeka, ktorý nemal ešte ani štyridsať rokov. Účes si nezmenil odo dňa, keď sme sa spoznali: vlasy dlhé až po golier, po stranách ulízané a hore vyčesaná vlna – ako rokenrolóvi fešáci z päťdesiatych rokov. Pamätám si, ako som si pri prvom pohľade naňho počas letu z Londýna do Newcastlu pomyslela, že vyzerá ako Henry Winkler z televízneho seriálu *Happy Days*. A hoci to nebola jeho najsilnejšia stránka, bolo v tom niečo pôvabné, že nechcel zapadnúť do štandardného výzoru à la David Beckham, ako napokon každý druhý muž v roku 2002.

„Si v poriadku?“ spýtala som sa ho.

Nasledovalo ďalšie odgrgnutie. „Poďme, prejdime sa.“ Držal ma za ruku, studené lepkavé prsty prepletené s mojimi teplými. Keďže sa necítil dobre, tentoraz som mu odpustila porušenie môjho zákazu držať sa za ruky. Problémom bolo, že pri mojej výške 175 cm som bola od neho o štyri centimetre vyššia aj vtedy, keď som bola naboso. Určite existujú muži, ktorým sa páči predstava hrať sa na Dudleyho Moora, dokonca som mala podozrenie, že Mike je jedným z nich, no nebolo to opätované. Často som si z neho robila žarty, že niekedy, keď sa obúvam, mám pocit, že beriem na prechádzku svoje dieťa.

„Počkaj, zdá sa mi, že ideme zlým smerom,“ spätil sa, keď sme sa znenazdania objavili na Sloane Square. „Harrods je predsa kúsok naspäť.“

Ako sme sa obracali smerom, odkiaľ sme prišli, zaregistrovala som nezvyčajný pocit bezstarostnosti: nijaká práca, nijaká Aimee, ktorú treba vyzdvihnúť zo školy, nijaké nekonečné kolotoče tréningu, prípravy večere, nákupov, upratovania... A vtedy som ho zbadala.

Vychádzal z budovy asi pätnásť metrov od nás. Poznala som toho muža. Poznala som ho tak dobre, že sa z môjho sveta zrazu stalo surreálne zátišie.

Nedalo sa pomýliť si ho so žiadnym iným. Výška nezvyčajných 193 cm a postava dosť svalnatá na to, aby nepôsobil neohrabane, no zároveň nie príliš objemná, takže vás nenútilo domnievať sa, že si ju musel vydrieť v posilňovni. No bol to najmä spôsob držania tela, ktorým vždy vytŕčal z davu, tá ťažko nadobudnuteľná rovnováha sebavedomia a elegantnej mužnosti. Patrick by sa nikdy neznížil na niečiu úroveň. Doslovne ani nijako inak. Bolo to zrejme už len z pohľadu naňho a to vás uvádzalo do stavu rozpoltenosti, lebo ste nevedeli, či ho obdivovať, alebo si o ňom myslieť, že je to arrogantný bastard.

V ústach mi vyschlo. V srdci nastal zvláštny konflikt medzi prekvapením a smútkom.

Strhlo ma to dvanásť rokov späť v čase, keď som mala dvadsaťjeden a bola som niekde uprostred svojej cesty po Ázii, kde som po príchode do Vietnamu ani netušila, že tam stretnem niekoho, kvôli komu sa zmení celý môj svet. Prvýkrát sme sa naozaj stretli v Sape, hmlistej horskej dedine, kde sa konal slávny Trh lásky – mladí si tam chodievajú hľadať novú lásku a starí sa vracajú spomínať. Patrik tam bol, lebo hľadal svoj príbeh. Pamätám si, ako stál na druhej strane námestia, upieral na mňa oči a ani raz neuhol pohľadom. A v tej chvíli som vedela, že ma čaká veľkolepá, rozhodujúca, srdcervúca romanca. On bol ňou. Nikto nemusel urobiť prvý krok. Nejak sa urobil sám.

Nemohol to predsa byť on. Vedela som, že žije v Kanade. Nebolo predsa možné, aby som prišla do Londýna na jeden víkend a rovno tam stretla Patricka, ktorý ani nebýval v Anglicku.

A hoci som nemala čas na to, aby som si ho podrobnejšie prezrela a pre slnečné okuliare som mu ani nevidela do očí, bola som si istá, že je to on. Spoznala by som ho kdekoľvek.

Ešte som ani nepomyslela na to, čo urobím. Ruka mi však spontánne vyklzla z Mikovej. Počula som len trúbenie a škripot bázd, videla som skupinu japonských turistov, ako bežia na autobus, ich nohy plieskali o chodník a potom nastalo úplné ticho.

„Čo sa deje?“ Z diaľky, z opačnej strany môjho šoku som začula Mikov hlas. Spomienky sa mnou prehánali, ako keby to bolo včera. Akoby sa odvtedy nič nestalo. Nikdy nebolo žiadne odvtedy. Nikdy nebol Mike ani Aimee. Nikdy nebol život.

Muž vystúpil na obrubník a zdvihol ruku, aby zamával na taxík. Už o sekundu mala byť tá chvíľa preč. Zdalo sa mi, že čas sa spomalil a ponúkal mi dostatočnú šancu niečo urobiť. Lenže

urobiť čo? Nedokázala som sa ani pohnúť, ani prehovoriť. Bola som zvláštnou kombináciou divokého vzrušenia a nevoľnosti.

Mike ma chytil pod pazuchu. „Čo sa s tebou, dočerta, deje?“

Patrick sa práve sklonil a rozprával sa cez okienko s taxikárom. Rozoznávala som dokonca aj tvar jeho hlavy. „Celine?“ prihovárал sa mi Mike. Vníkala som ustarostenosť v jeho hlase. Silno ma chytil.

Chvel sa Mike, alebo som sa chvela ja? To, čo som sa chystala urobiť, bol jeden z kľúčových momentov, ktoré mali všetko zmeniť. Vedela som to a všetky moje inštinkty mi hovorili: *Nerob to!*

Všetky okrem jedného.

Patrick – ak to bol Patrick – nasadol do taxíka a ja som sa ocitla na takom vysokom stupni paniky, že som sa bez rozmyšľania rozbehla smerom k nemu. Počula som Mika, ako za mnou volá, v hlase mal zmätok aj ľahké podráždenie. No už som urobila prvých pár krokov. Už sa to nedalo vrátiť. Keď sa taxík pohol, prichytila som sa, ako úplne nepochopiteľne bežím za ním.

Okolo sa prerútili dva autobusy a taxík sa mi stratil z očí, no nohy mali vlastný rozum. Keď sa mi konečne podarilo obísť autobusy, už tam bolo taxíkov viac a ja som ani netušila, v ktorom sedí. No aj tak som pokračovala. Pripadala som si ako rozbehnutý vlak, ktorý ide v plnej rýchlosti naraziť. A po celý čas mi môj zdravý rozum vravel: *Nemôže to byť Patrick, takže čo to, dopekla, robím, že naháňam cudzieho človeka.*

Potom ma začalo pichať v boku a dochádzal mi dych. Mysľou mi prebleslo, že som asi dostala infarkt.

Autobusy a taxíky sa zbiehali pri svetlách a ja som musela zastať, lebo telo mi nedalo na výber.

Padla som dopredu, sťažka som dýchala, v hlave sa mi hromadili myšlienky: *Práve som videla Patricka. Bol to vôbec on? Tá tvár nebola celkom... Možno ten muž nebol dosť vysoký.*

No bol to on. Vedela som to.

Pamätala som si, ako som ho naposledy stratila. Stále som si dokázala vybaviť, ako stál v šere skorého rána vo svojej chatrči, so zbalenou taškou. A seba, ako som si hovorila, že ak prekročí prah domu, už ho nikdy neuvidím. A keď odchádzal, môj vyčítavý tón: *Neobzri sa za mnou, keď vyjdeš z týchto dverí*. Počúvala som jeho kroky, zvuk jeho odchodu a dúfala som, že sa otočí a vráti, že jeho láska ku mne preváži. No neurobil tak. Ani raz sa neobzrel. A s každým jeho krokom som si vravela: *Chod' za ním, ešte je len pri strome, ešte je len pri ceste...* A potom: *Ešte je len v autobuse, ešte stále je na letisku*. A potom: *Ešte je niekde v Hongkongu, ešte stále je v Ázii...* Spôsobom, ktorým som ako dieťa písala adresu – miesto, kde som žila, postupne umiestňujúc svoje bezvýznamné ja do širšieho kontextu všetkého ostatného: Celine Walkerová, 22 Duke Street, Newcastle, Anglicko, Spojené kráľovstvo, Európa, Zem, vesmír.

Spomienka bledla a ja som si zrazu uvedomila, kde som. Pohľadom som sklzla po ulici a zbadala som Mika, ako stojí presne na tom mieste, kde som ho nechala, akoby ho niekto varoval, aby nešiel bližšie. Londýn sa vracal do skutočného času, no ja som tam ďalej stála, bezmocná a neschopná fungovať. Mala som myslieť iba na to, ako vysvetlím to, čo sa stalo, Mikovi, no namiesto toho som si predstavovala interiér čierneho taxíka, v ktorom sedel Patrick, hľadel z okna a ani len netušil, ako sa naše životy opäť zosynchronizovali.

Prečo som proste len nevykríkla jeho meno?

Sadla som si na prah niečích dverí. Chcela som zastaviť slzy, ktoré mi stekali po tvári, už len kvôli Mikovi, no nedarilo sa mi to. Keď som si pomyslela, aký sme mali krásny víkend. Kupovanie náušnic, príjemná večera v reštaurácii. Ako sme si preplietli ruky cestou späť do hotela po nábreží Temže vysvietenom farebnými

žiarovkami. Ako sme sa rozprávali celú noc. Nie o bežných veciach z jeho či mojej práce, v akom stave je dom alebo o Aimee, ale o voľnejších témach, skoro až flirtujúc. Aspoň taký som mala pocit. Možno to bolo tým vínom. A potom v posteli, keď mi nežne bozkával hrdlo a rukami mi zovrel zadok pod nočnou košeľou. Ako pozná moje telo lepšie než ktokoľvek iný, hoci sa mu nikdy nepodarilo ma naozaj vzrušiť. Niekedy sa mi darilo predstierať, že je to tak, a inokedy som to nedokázala.

Chlad betónu mi prenikol cez džínsy. Všetky tie dobré veci v mojom živote, o ktoré som nechcela prísť stratou Mika, sa mi kopili v hlave a nútili ma myslieť na to, že Mike je ten, s ktorým som a ktorého milujem. Nie Patrick, ktorý prežil viac času v mojich predstavách než v reálnom živote. No zostala som zmeravená, porazená skôr, ako som sa o niečo vôbec pokúsila.

Kým mi uschli slzy na lícach, zadívala som sa na Mikove mierne ošúchané hnedé topánky, ktoré sa mi odrazu objavili pred očami, a keď som zdvihla pohľad až k jeho bledej tvári, videla som, že čaká na vysvetlenie. Zdesenie a sklamanie z neho priam sáľali, ako keď muž práve zistí o svojej žene niečo, čo nevedel. Alebo azda aj vedel. Možnože určité veci tušil, len si želal, aby to tak nebolo. Také sú váhy a miery manželstva – niektoré veci vieme, no rozhodneme sa nemyslieť na ne. Rozhodneme sa schovať hlavu do piesku.

Mike povedal len jednu vetu: „To bol on, však?“

1

Toto sú moje spomienky.

Kaviareň v Hanoji. Vždy som vravela, že tu sme sa spoznali, alebo, ak mám byť presná, tu som ho prvý raz zazrela. Ak by nebolo druhého razu, tak by toto prvé stretnutie bezpochyby stratilo akýkoľvek význam, ako to zvyčajne platí pre ľudí, ktorí vás okrajovo zachytia pohľadom a venujú vám len ten kratučký moment zo svojho úžasného životného programu.

Mesto bolo v pazúroch tajfúna. Prebehla som úzkou uličkou po členky vo vode, rifľová bunda sa mi lepila na kožu ako stuhnuté krídla, a vkĺzla som do prvého suchého útočiska – kaviarne s veľkou terasou, ktorá však, našťastie, mala zopár stolov aj vnútri. Sedel pri stole hneď pri vchode, odkiaľ bolo najlepšie vidieť búrku. To miesto by som si vybrala aj ja, keby nebolo obsadené. Sklonená hlava s nádhernými hustými, nakrátko ostrihanými svetlými vlasmi. Opálený krk. Široké plecia v plátennej košeli. Z pohľadu od chrbta by to pokojne mohol byť aj mladý Robert Redford. V spôsobe, akým tam sedel, bolo niečo veľmi pokojné. Patrick bol typ človeka, ktorý bol viac než spokojný jedine v spoločnosti samého seba. Ako som popri ňom prechádzala a ukradomky si ho obzrela aj z druhej strany, všimla som si, že sa hrá so svojím fotoaparátom, jedným z tých kvalitnejších, ktoré majú vo výbave množstvo šošoviek a komplikovaných súčiastok. Rukávy mal vyhrnuté až po

lakte. Na jeho pravom zápästí som zbadala hodinky s hnedým koženým remienkom a na okamih som sa prichytila, že venujem nepatričnú pozornosť vystupujúcim žilám na jeho opálenom predlaktí a jemným zlatým chlpkom. Vyzeral, že o mojej existencii vôbec nevie. Čokoľvek s tým fotoaparátom robil, bol úplne ponorený do svojho sveta. Myslela som na to, ako okúzľujúco vyzerá s tou filmovou kulisou prudkého dažďa. Musel mu pripadať len ako biely šum, ktorý podporoval jeho činnosť a pomáhal mu trpezlivo dosiahnuť cieľ.

Nechala som medzi nami jeden stôl voľný a sadla si k tomu ďalšiemu. Mala som ich tam na výber omnoho viac, keďže sme boli jediní dvaja návštevníci kaviarne. Keď mi stolička zavŕzgala o dlážku, cítila som, že zdvihol zrak ku mne. Všimol si ma len zbežne – bola to iba sekunda či dve, keď som zacítila jeho pohľad a zaregistrovala slabý záchvev, akoby drobný Amorov šíp prešiel rovno cezo mňa. Nikdy by som sa neodvážila to niekomu opísať, pretože mi to pripadalo ako niečo, čo nestojí za reč, no len čo som si sadla k stolu, bola som úplne unesená jeho výzorom, prehnane som vnímala všetko, čo sa ho týkalo, až po mierne stúpanie a klesanie jeho hrude. Moja dvadsaťjedenročná romantická duša sa zmietala v chaose, ktorý spôsobil, a to sa mi ešte nepodarilo ani len poriadne sa mu pozrieť do tváre.

Objedнала som si u čašníka kávu s vaječným žĺtkom. Pamätám si, ako sa v mojom hlase objavila nečakaná veselosť a ako on prestal bubnovať prstami, keď som prehovorila, ako keby počúval niečo dôležité a potreboval úplné ticho, aby sa na to mohol sústrediť. Na svojich cestách, najmä mimo vychodených chodníčkov, kde sa nachádza len veľmi málo turistov, som často hrala sama pre seba takú hru – nenápadne som zbierala informácie o ostatných obyvateľoch Západu, ak som náhodou nejakých stretla. Je to Austráľčan? Kanadan? Nieкто, s kým by som mohla mať, ak už nie

niečo spoločné, tak aspoň trošku symbiózy v rozhovore o našich dobrodružstvách?

Doniesli mi kávu, a keď som ju brala do rúk, cítila som, aké sú neisté. Uvedomovala som si absurdnosť celej tej situácie a v mysli som nad tým pokrútila hlavou. Kým som sa snažila, aby mi vypitie kávy trvalo nekonečne dlho, dokonale som tiež zvládla majstrovstvo pohľadu upretého všeobecne jeho smerom, ale akoby mierne za neho, na dážd', a zúfalo som si želala, aby so mnou nadviazal rozhovor. *Naše vzájomné ignorovanie je istou formou rozhovoru*, pomyslela som si. Dokonca aj veci okolo neho – dva malé stolíky, úzka polička s čiernobielymi fotkami, ošúchaná odkrytá tehla a hrboľatá omietka na stene, to všetko mi pomáhalo vytvoriť si jeho obraz, o ktorom som ešte nevedela, že ho budem toľko rokov nosiť hlave a stane sa mojou neznesiteľnou, veľkolepou mukou.

Pivo mal už skoro dopité. Každú chvíľu mohol pohár úplne vyprázdniť a odísť. Tak som to riskla, a kývnuc hlavou smerom k fotoaparátu, som povedala: „To vyzerá skôr na koníčka než na prácu.“

Prestal s tým, čo robil, a pozrel sa na mňa. V jeho pohľade bolo niečo odťažité, ba až ostražité – výstraha pre mňa. V tmavých očiach mal otázku a pohľad taký neosobný, ako keby si ma chcel držať od tela. Nikdy som mu to celkom nezabudla. „Asi áno,“ ozval sa po chvíli. „Práve som si kúpil nový blesk a už je nejaký pokazený. Idem sa z toho zblázniť.“

Hovoril s americkým prízvukom. Bol odo mňa starší – možno aj o desať rokov. Naozaj nikdy som sa nerozprávala s človekom, ktorý by mal tak šialene krásnu tvár.

„To je škoda,“ utrúsila som. Uvedomovala som si, že mnou preniká nepokojná rozkoš, ktorá každú chvíľu zo mňa vylezie, a zúfalo som dúfala, že ma celú nepohltní. „Vyzerá to dosť... neviem... zložito.“ Snažila som sa ovládnuť svoj pohľad, no dokázala som len civieť na jeho ruky.

Pokýval hlavou, ako keby premýšľal nad výberom mojich slov. Páčil sa mi jeho silný, mierne väčší nos. A živé oči, ktoré neboli neláskavé. „Zložito,“ zopakoval. „Áno. Asi áno.“

Potom upriamil pozornosť opäť na fotoaparát. Akoby som tam už viac nebola. Skoro som stuhla od zahanbenia. Fajn. Pochopila som. Nechce sa rozprávať. Nedosiahla som predsa úžasných dvadsaťjeden rokov na to, aby som nebola schopná rozpoznať, keď ma niekto odbil. Nebola som ten typ dievčata, ktoré si ďalej ide za svojim. Keď po mne šibol očami, začala som sa demonštratívne venovať svojej káve. Cítila som ten pohľad počas asi troch úderov srdca a potom sa znovu odvrátil. Zanedlho už balil fotoaparát do tašky. Uvedomovala som si, že sa v hĺbke duše desím okamihu, keď sa postaví, že ho chcem zdržať, zastaviť tú chvíľu. O pár sekúnd chvatne vyprázdnil pivový pohár a potom som začula zaškrípanie stoličky o dlážku.

„Pekný deň prajem,“ povedal v momente, keď som sa už skoro rozhodla, že ani nezdvihnem zrak, no v poslednom okamihu som tak urobila. Pohľad v jeho očiach na chvíľu zastavil čas, ako keď rýchlo natiahnete bielizňovú gumu.

Nikdy som celkom nevedela, ako odpovedať na túto banálnu frázu, ktorá vlastne žiadnu odpoveď nepotrebuje. Rovnako banálne „Ďakujem, aj vám“? A tak som nepovedala nič.

V hoteli som si rezervovala výlet do Halong Bay, ale vonku sa ženi-li všetci čerti a snažili sa prekaziť nám plány. No nechcela som tam ostať, a keďže Hanoja som už mala plné zuby, rozhodla som sa naskočiť na autobus do Sapy. Po troch mesiacoch cestovania po Ázii som už prestávala byť z toho taká nadšená. Túžila som po jednoduchom pohodlí domova, najmä po svojej posteli.

Neprestávalo pršať, ani keď sme dorazili do Sapy. Moja obuv, úplne nevhodná do toho počasia, spôsobila, že som si počas túry

poranila nohu a s ľútosťou som zvyšok dňa strávila v posteli. Našťastie na druhý deň dážď zoslabol, nad dedinou visela prízemná hmla, ako sivá prikrývka na zelenom podklade. Večer som sa motala po rušnom trhu a pristavila som sa pri ženách z kmeňa Hmong, ktoré vyrábali textilné farbivo zo zmesi rastlín. Napriek omamnému množstvu farieb, vôní a textúr, ktoré zamestnávali moje zmysly, som si v istej chvíli neochvejne uvedomila, že ma niekto sleduje.

Keď som sa obrátila, zbadala som ho asi pätnásť metrov odo mňa na druhej strane námestia, jedínú svetlú hlavu v dave. Stál úplne nehybne, no napäto, čo mi prezradilo, že ma pozoroval ešte predtým, ako som to pocítila. Mal na sebe bundu dobrodruhov v kaki farbe, s veľkými našitými vreckami, fotoaparát mu visel cez plece. Ako sme sa na seba dívali a neomylné spoznávali jeden druhého, v srdci sa mi rozhorel malý plamienok.

Vedela som, že príde ku mne, tak som sa odvrátila. Dostala som závrat a bola som si istá, že tvár mi horí. Zamestnala som sa prehrabávaním pestrofarebných vzorovaných látok a vnímala som výkriky žien kmeňa Hmong „Kúp! Kúp odo mňa!“, ako keby len samotný akt dotknutia sa ich tovaru vyjadroval môj záujem. No videla a počula som to akoby z diaľky, všetko okolo mňa stíchlo šialenou predtuchou. Napriek tomu, keď sa pri mne objavil, necítila som a ani som neukázala svoje prekvapenie. Doteraz som neprišla na to, či moje tlmené pripustenie si jeho prítomnosti neznamenal začiatok všetkého, čo bolo predurčené.

„Ak kupuješ, musíš sa s nimi handrkovať,“ radil mi. „Tridsať percent dole je na začiatok dobré, no viac ako päťdesiat percent už môže znamenať urážku. A, samozrejme, ak nemáš v úmysle si výrobok kupovať, najlepšie je s ničím ani nezačínať.“ Hovoril smerom k stolom plným látok, až nakoniec sa obrátil ku mne a oči sa nám stretli.